

προμηθεύση βιβλία παρὰ τοῦ Βίλμπεργ μετ' υπερτίμησιν μεγαλειτέραν ἢ ὁ κοινὸς ἀγοραστὴς 15 ο/ο.

Ἐχει δ' ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ πλήρες σχέδιον ἰδρύσεως ἰδίας οἰκοδομῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, χωρητικότητος **500,000 Τόμων**, μετ' πληθὺν αἰθουσῶν καὶ ἀναγνωστηρίων, μετ' ὅλας τὰς ἀναπαύσεις, τὴν εὐρωπαϊκὴν τάξιν καὶ εὐκολίαν, δι' ὧν καὶ μόνων ἔσται δυνατὴ καὶ ἡ τοῦ τοσοῦτον δι' Ἑλλήνας ἐπικινδύνου δανεισμοῦ κατάργησις. Ἐχει δὲ ὅχι μόνον τὸ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς ἑτοιμον, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα δι' ὧν θέλει προβῇ εἰς τὴν διεκπεραίωσιν αὐτοῦ.

••

Τοιοῦτο τὸ κολοσσαῖον ἔργον τοῦ ἀνδρὸς, μὴ ἔχοντος δυστυχῶς πολλοὺς συναδέλφους του—προκειμένου περὶ ἔργων—καθ' ὅλην τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος. Ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, ἀνεφάνη οὐχὶ Ἕλληνα, ἀλλ' Ἀμερικανὸς πολίτης ὁ κ. Φιλήμων.

Ἐὰν ἠθέλομεν πλὴν τῶν ἀριθμῶν νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ τῆς ἡθικοπολιτικῆς ἐννοίας τῆς ἐργασίας ταύτης, θὰ κατελύομεν τὸ ὀλιγώτερον μίαν ἔτι σελίδα τοῦ «**Μη Χάνεσαι**».

Τὸ ἔργον εἶναι βεβαίως ἀκόμα ἡμιτελές· ἀλλὰ ἡ δόξα τοῦ ἐργάτου τελεῖα.

Εἰς τὴν Βουλὴν ἀπόκειται ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου διὰ τῆς μὴ ἀποξενώσεως τοῦ τέκνου παρὰ τοῦ πατρός.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝ:

Οὐδὲ οὐσία, οὐδὲ τύπος συνταγματικὸς θὰ παραβιασθῇ ἐὰν ἡ Ἐφορία τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς, χωριζομένη ἀπὸ τῆς Ἐφορείας τοῦ Βουλευτηρίου, ἀνατεθῇ εἰς ἄνδρα μὴ Βουλευτὴν.

Ἀφοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκλέγωνται **ὑπουργοὶ** ἐκ μὴ Βουλευτῶν.

Ἡ Βουλὴ ὀφείλει νὰ ἐκλέξῃ Ἐφορον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς τὸν κ. Φιλήμονα.

Σῶζει τὸ ἴδρυμα καὶ ἀμείβει τὸν ἰδρυτὴν.

Καλιδάν.

ΟΡΝΙΘΟΣΚΑΛΙΣΜΑΤΑ.

Τῷ φίλῳ **I. Καμπούρογλῳ**. (Παρένθεσις. Καὶ ἐν πρώτοις, φίλε, ἀφοῦ μᾶς ἐδίδαξες πῶς πρέπει νὰ κλίνωμεν τὰς ἀπόκρεω=ἀποκρέω, ποῦ νὰ θυμηθῶ τώρα τὴν κλίσιν των, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς πῆς καὶ πῶς πρέπει νὰ κλίνωμεν καὶ τὸ ὄνομά σου· ἐνίκος ἢ ὀνομαστικῇ ὁ Καμπούρογλος· ἔτσι; ἢ ὁ Καμπούρογλους; γενικῇ, τοῦ Καμπούρογλου ἢ Καμπουρόγλου; δοτικῇ, τῷ Καμπούρογλῳ ἢ Καμπουρόγλῳ ἢ Καμπούρογλου ἢ Καμπουρόγλου; Ἐχεις ἓνα διαβολοόνομα, ποῦ δέκα χρόνια τώρα δὲν μπόρεσα νὰ τὸ κλίνω. Εἶναι τόσο στρυφνὸ, ὅσον καὶ τὰ γραφόμενά σου. Ἐκλείσεν ἢ παρέκλεις). Καὶ τώρα ποῦ σοῦ εἶπα αὐτὰ, εἶναι περιττὸν νὰ σοῦ πῶ τὰ ἐκτὸς παρενθέσεως.

Καὶ ἐγὼ ἔλεγα προχθὲς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην μου.—Σοῦ ὀρκίζομαι, ἐξαδέλφη, εἶσαι τόσο ὠραία, ὥστε ἀξί-

ζεις χίλια φιλήματα. — Ὅρκίζεσαι; μετ' εἶπεν ἐκείνη σοβαρῶς, ἀλλ' οἱ ὅρκοι κατὰ τὸν κ. Δουζίναν, δὲν ἔχουν πλέον πέρασι!

Ἰδοὺ ὁποῖαν φοβερὰν χαλάστραν μᾶς ἔκαμεν ὁ ἀθεόφοβος βουλευτὴς: Νὰ μὴ πιστεύουν πλέον οὔτε αἱ γυναῖκες τοὺς ὅρκους μας!

Ἀναγνούς τις τὰ πρὸς τὸν βουλευτὴν Μάνδαλον τηλεγραφικὰ δεινοπαθήματα τῶν Θεσσαλῶν, ἅτινα ὑφίστανται ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων,—Φαίνεται, εἶπεν, ὅτι οἱ φίλοι Θεσσαλοὶ δὲν θὰ ἠγνόησαν ἀκόμη, ὅτι τοὺς τούρκους διεδέχθημεν ἡμεῖς νομίμως.

Παληάνθρωπος.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΑΝΔΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν εἶναι πλούσιος εἰς δοκιμασίαν καλλιτεχνῶν. Κλειδοκυμβαλισταί, βαρβιτισταί, ἡθοποιοί, κοντραμπασισταί, ῥήτορες, ἀναδύονται καὶ καταδύονται ἐπὶ τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς, ὥς τὸ φάντασμα τοῦ Μπάνκου εἰς τὸν Μάκβεθ ἀνακύπτει διαδοχικῶς καὶ πάλιν ἐξαφανιζόμενον.

Μετὰ τὸν **Λεκατοῦ** καὶ τοὺς νεκροὺς μαθητὰς του, ἡ φυσιογνωμία τοῦ **Ἀνδρονόπουλου** ἐπεβλήθη ἐπὶ τοῦ φιλοθεάτρου δημοσίου διὰ τοῦ ἐπιβάλλοντος ἀναστήματος καὶ παραστήματος τοῦ περιοδεύοντος τούτου ἡθοποιοῦ. Ἡθέλησάν τινες νὰ ἀντιτάξωσι τὸν ἓνα κατὰ τοῦ ἄλλου, ἵνα κολοβώσωσι τοῦ μὲν τὴν δόξαν καὶ προσράψωσιν εἰς τὸν ἄλλον τ' ἀπομεινάρια.

Καμμία σχέσις μετὰ τῶν δύο. Ἀνήκουσιν εἰς ἀντιθέτους ὅλους σχολὰς. Ἐὰν δὲν εἶναι κατάχρησις, δύναμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ῥωμαντικὸν τὸν κ. Λεκατοῦ καὶ κλασικὸν τὸν κ. Ἀνδρονόπουλον. Εἶναι τῆς παναρχαίας σχολῆς αὐτὸς καὶ τῆς νεωτάτης ἐκεῖνος. Ἑλληνικώτερος ὁ εἰς καὶ εὐρωπαϊκώτερος ὁ ἄλλος. Ὁ Ἀνδρονόπουλος δὲν δύναται νὰ ὑποκριθῇ τὸν **Χάμλετ** καὶ ὁ Λεκατοῦς τὸν **Ἀριστόδημον**.

Εἰς τὴν κλασικὴν ὑπόκρισιν τοῦ Ἀνδρονόπουλου ὑποβοηθεῖ πολὺ ἡ σωματικὴ του κατασκευὴ. Μεγαλόσωμος, ὑψηλὸς, βροντόφωνος, εὐπρόσωπος, ὠραίους μαύρους ὀφθαλμοὺς, ὁ Ἀνδρονόπουλος ὥς **Ἀριστόδημος** ἀπετέλει μεγαλοπρεπεῖ ἑμφάνισιν, διακοσμομένην πλείοτερον ὑπὸ τῆς λαμπρᾶς καὶ εὐπρεποῦς ἐνδυμασίας ἣν ἔφερεν.

Βεβαίως δὲν ἱκανοποιεῖ διόλου τὰ νεωτερίζοντα γούστα τῶν Ἀθηναίων. Ἡ ἀπαγγελία του διεκρίθη προχθὲς ἐπὶ μονοτονίᾳ. Μπορεῖ νὰ πῇ κἀνείς ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μέλει ἐπὶ τέλους τῆς τραγωδίας ἐκλαίει, ἐνῶ μπορούσε κάποτε καὶ νὰ μὴν κλαίῃ. Μονοτονία ἱεροκήρυκος, συναρπαζούσα ἐν τῇ αὐτῇ νότᾳ τὴν ἑκφρασιν τοῦ οδυνηροτέρου αἰσθήματος μετὰ τοῦ: «Καὶ τώρα πάμε νὰ φύγουμε!» Αἱ κινήσεις του ἀποβαίνουν παρὰ πολὺ σπαρρακτικαί. Ἡ δὲ φωνὴ του, καθὰ παρετηρήθη ὑπὸ τῶν γνωρισάντων αὐτὸν πρὸ δεκαετίας, ἀρκετὰ κατέπεσεν. Διότι ἄλλοτε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνδρονόπουλου χαλοῦσε κόσμον ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἦτο ὁ βροντοφωνώτερος ὅλων τῶν συναδέλφων του. Ὁ Ἀνδρονόπουλος εἶναι ὁ μόνος ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἡθο-

ποιῶν ὅστις ἀνεγνώρισε τὴν εἰδικότητά του διὰ κύκλον τινα δραμάτων καὶ κατορθώνει νὰ περιστέλλῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ῥωμαϊκὴν φιλοδοξίαν του. Ὁ Ταβουλάρης θὰ τὸν ὠνόμαζεν ὡς πρὸς τὴν πτωχείαν αὐτὴν ἐπαίτην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ τὸν αὐτονομάσῃ χρεωκόπον.

Ἡδύναται παριστάνων τὸν Ἀριστόδημον, τὸν Σαοῦλ, τὸν Διάκον καὶ ὀλίγιστα ἄλλα.

Ὁ Διάκος κατορθώνει προσωποποιήσιν ἐκπληκτικὴν. Γίνεται ἡ ζωῶν εἰκὼν του. Καὶ θὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ παρᾶσχῃ εἰς τὴν ἐκτεθηλυμένην πρωτεύουσάν τὸ ἀρρενωπὸν αὐτὸ θέαμα.

Εἶναι συμπαθητικώτατος τύπος Βοημοῦ ἡθοιοῦ. Οὐδέποτε ἐγκαθίσταται ὀριστικῶς εἰς μίαν πρωτεύουσάν οὔτε παρέχεται αὐτὸς εἰς ἐταιρίαν, ὡς μέλος θιάσου. Θιασάρχης εἶναι πάντοτε αὐτός, σχηματίζων θιάσους ἐκ τοῦ προχείρου.

Ἀκόμη ἡ αἵθουσα τοῦ θεάτρου θὰ βοᾷ ἀπὸ τοὺς γέλωτας οὓς διήγειρεν ὅταν ἔβαλε σ' τὰ αἶματά τὸν δημοτικώτατον Νικολόπουλον τοῦ ναυτικοῦ νὰ συμπαίξῃ μαζὺ τοῦ τὸν Ἀβενίρ εἰς τὸν Σαοῦλ. Ἀκόμα ξεκαρδίζονται γελῶντες οἱ παραστάντες τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ὅταν ἐνθουμῶνται τὴν ἐξοδὸν τοῦ βασιλέως Σκούλ νὰ παρακολουθήσῃ ἡ αἰχμὴ ἐνὸς κονταριοῦ τὸ ὅποιον ἦτο τόσο μακρὸν, ὥστε ἐπροχώρει, ἐπροχώρει μόνον του, χωρὶς νὰ φαίνεται ὁ κρατῶν αὐτό. Ὅτε ἐφάνη ὁ Νικολόπουλος, τὸ δημόσιον ἐκολύμβησεν αὐτόχρημα εἰς γέλωτας ἐν μέσῃ τραγωδίᾳ. Ὁ Νικολόπουλος ἀφοῦ ἐκάθησε, συνεβούλευε διὰ νευμάτων τοὺς θεατὰς νὰ παύσουν γελῶντες, διότι δὲν εἶναι τρόπος.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Ἀνδρονόπουλος ὑπεκρίνετο τὸν ἱερνάριον ἐν τῇ Λουκρητίᾳ Βοργία. Ὦν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐκσφενδονίζει τοὺς κεραυνούς του κατὰ τοῦ μεγάρου τῆς Λουκρητίας, ὡς οἴκου ἀσελγείας, οἴκου μοιχείας, οἴκου ἀνρσιῶν συνδυασμῶν, οἴκου...

Ὁ Ἀνδρονόπουλος λησμονεῖ τὰ περαιτέρω καὶ μὴ δυνάμενος τίποτε ἄλλο νὰ εἴπῃ, λαμβάνει ὕψος ἀρεμάνιον καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης συνεχείας λέγει μετὰ στόμφου:

Ἑλληνας τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει

καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν.

Ἐπὶ τῇ ἐκπλήξῃ τῶν συναδέλφων του τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε;

— Τί θέλατε, νὰ χαλάσω τὸ δράμα; Τοῖς ἀπῆντησεν ἐν πάσῃ ἀφελείᾳ.

Ὡς ἄνθρωπος εἶναι ὅ,τι γενναῖον καὶ ἐλευθέριον ἐπλασεν ἡ φύσις. Τὰ καφενεῖα τῶν Ἀθηνῶν γνωρίζουσι τί λέγουμεν. Δύναται νὰ δαπανήσῃ ἐν μιᾷ ἐσπέρᾳ ὅ,τι ἔχει. Εἶναι ὁ πρῦτανις τῶν τραταριστῶν. Ὁ Θεοδωράκης μας ὁ Κολοκοτρώνης δὲν πιάνει χαρτοσιὰ πρὸ αὐτοῦ. Τοῦ ἔρχεται ἐνίοτε νὰ κεράσῃ εἰκοσι ἢ τριάντα θαμῶνας, ὅλως διόλου ξένους πρὸς αὐτόν. Κερνᾷ καὶ ὅταν ἔχει νὰ πληρώσῃ, κερνᾷ καὶ ὅταν δὲν ἔχῃ. Ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει, μὲ ὅλον τὸ ἐπιβλητικὸν ὕψος του λέγει καὶ αὐτὸς τὸ περίφημον:

— Δικά μου εἶναι, τοῦ ζαχαροπλάστου μὴ τολμώντος οὔτε νὰ μουρμουρίσῃ.

Ἐν Σμύρνῃ τὸν ἐβασάνιζε ποτε ὑποδηματοποιός, πρὸς ὃν χρεωστοῦσε καὶ τι.

Μίαν ἡμέραν εὐρέθη εἰς τὰς ἐξάψεις του.

Καὶ ἐξαγαγὼν τὸ ὠρολόγιόν του,

— Ἀφοῦ δὲν μὲ πιστεύεσαι, λέγει πρὸς τὸν ὄχληρόν ὑποδηματοποιόν, νὰ, πάρε τὸ ῥολόγιό μου.

Τοῦ ὑποδηματοποιοῦ τείναντος τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸ τσεπώσῃ,

— Ἐ, ἀφοῦ τὸ παίρνεις, κ' ἐγὼ δὲν σ' τὸ δίδω, τοῦ λέγει ὁ Ἀνδρονόπουλος.

Περὶ τῆς ἀξίας του ὡς ἡθοιοῦ οἱ φίλοι του διαδίδουν ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους.

Μεταξὺ ἄλλων ἔλεγέ τις ὅτι ὅταν παρέστησεν ἐν Λιβερπούλῃ, πῆγαν νὰ τὸν ἴδωσιν ἡ Ῥιστόρη καὶ ὁ Ῥόσσης καὶ ἔφυγαν ἀπὸ φούρκαν διὰ τὴν μεγάλην τέχνην τοῦ Ἀνδρονόπουλου.

— Καὶμποροῦσαν νὰ σταθοῦνε; ἠρώτησε σατανικώτατα εἰς τὸν παρισταμένον.

Μεθ' ὅλα ταῦτα χαιρετίζομεν εὐαρέστως τὴν ἐπάνοδον τοῦ κ. Ἀνδρονόπουλου καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὸν Διάκον ἐν μεγαλοπρεπεῖ παρὰστάσει, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐνδυμασίας. Τὸ δημόσιον θὰ συρρέυσῃ θερμότερον καὶ πολυπληθέστερον ἀπὸ τὸν Ἀριστόδημον εἰς τὸν Διάκον.

Καλεῖδάν.

«ΤΡΕΛΛΑΙΣ.»

II

Πῶ! πῶ! πῶ!

Ἀγαπῶ ἐν' ἀγγελουδί, μὰ εἶν' ὦμορφο πολὺ.

Κᾶτι χεῖλην ζαχαρένια, τρελλαμένα γιὰ φιλί.

Ἐχει μ' αἷμα μαῦρο μαῦρο, σὲ θωρεῖ καὶ μέλι στᾶζει,

Ἡ γλυκάδα τῇ καρδίᾳ μου σὰν τὸ φύλλο τῇ ταράξει.

Πῶ, πῶ, πῶ! εἶναι μὲ τρέλλα σου μ' αἷμα γλυκὰ γλυκὰ.

Μ' ἓνα λόγο σὲ τρελλαίνει, σοῦ σταυρώνει τῇ καρδίᾳ,

Καὶ πονεῖς, κ' αὐτὸ γελᾷ, δὲν τοῦ μέλει τί σοῦ κάνει,

Μὲ μαντιὰ του μὲ σκλαβώνει, πῶ, πῶ, πῶ, θὰ μὲ τρελλάνῃ.

12

Νὰ ἤθελες

Στὰ χεῖλη σου, μελαχροινὸ, τραντάφυλλα ἀνθίζουν,
τὰ χεῖλη μου ἔχουν δροσιά.

Νὰ θελες, νὰ σ' τὴν ἐδίνα, γλυκὰ νὰ τὰ ποτίζουν,
τὶ ζηλεμένη συντροφιά!!

13

Σὰν ζάχαρι

Λέγουν τ' ἀστέρια τοῦρανοῦ τῇ νύκτα πῶς μ' αἰοῦνε.

Κ' ὅποιος ἀγάπη ἔχει πολὺ, πῶς τὸν παρηγοροῦνε.

Μὰ γὼ ἀστέρια κ' οὐρανὸ θάρῳ στὰ δύο της μάτια,

Ποῦ στέλνουν τῇ παρηγορίᾳ σὰν ζάχαρι κομμάτια.

Solo.

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»